מאי טעמא דב"ש ילפי תחלת הקדש מסוף הקדש. סוף הקדש קרוי תמורה מה תמורה אפי' בטעות כדדרשי' בפ' שני דתמורה (דף יז.) "ר' יוסי בר' יהודה" "היה" לרבות שוגג כמזיד וקאי אקרא "והיה הוא ותמורתו יהיה קדש" ומפרש ר' יוחנן התם בתמורה ה[ן] לומר שתמורתו עולה שלמים כמו עולה ושלמים עומדים לפניו ורצה לומר על בהמת חולין שלפניו הרי זו תמורת עולה ואמר שלמים לו (כשאמר) כשבור לומר שחור יהיה תמורה ואמר לבן דחל תמורה על הלבן והשתא ילפי ב"ש מה תמורה בטעות אף הקדש נמי יחול בטעות ובמתני' נמי כי אמר שור שחור שילא מביתי ראשון יהיה קדוש וילא הלבן ראשון הלבן קדוש דהכי בעי למימר שור שילא מביתי ראשון יהיה קדוש לא שנא שחור ולא שנא לבן לו אדום והא דקאמר שחור כשבור שחור ילא תחלה: **ור"ה** הכי מילי תמורה. דמכח הקדש קאתי הוא דחיילא בטעות אבל אחוקי הקדש מעיקרא לא אתחיל בטעות דלא גמרינן תחלת הקדש מסוף הקדש ופריך לטעמא דב"ש וב"ש מה אילו אמר "הרי זו תחת זו תמורה לחי היום" מי הוא תמורה מהתם שעתא אלא דמטי חי היום הוא דהוה תמורה, הכי נמי לכי מגלית מלתא ה"פ היכי ילפי ב"ש תחלת הקדש מתמורה והא לא דמי לה [דהתם] כשהיה סבור לומר "שור שחור יהיה תמורה" ואמר "לבן" דחל תמורה על הלבן [ל"ב] מקיימין מה שהגיע בפיו אבל הכא כשאמר בפיו "שור שחור שילא מביתי יהיה קדש" מנין לנו לטעות מה שהגיע מפיו אדרבה נאמר דאין דעת האיש להקדיש כ"א שחור ופיו ולבו שוין ואיך נאמר "שיש במשמעות לשון שלא להקדיש הראשון ואפי' הוא לבן" דהא בתמורה נמי לא טוכל לטעות בדבריו-דאילו קאי בנפרא ואומר "הרי זו תמורת זו לחי היום" כלומר חי היום הנני אז יחול הקדש בתמורה מי הוי תמורה מהתם שעתא שנדר מן הבוקר-למטול בה אלא עד חי היום אז איגליא מילתא למפרע דהוי תמורה דבתמורה עצמה לא טוכל לטעות דבריו "הרי לחי" [ל"ב] איגליא מילתא' כלומר במשמעותו כמו כן לא נשנה דיבורו אלא לכי מגליא מילתא כמו שהגיע בפיו אותו יהיה קודש והוא הגיע מפיו "שור שחור" ואיך נשנה דיבורו להקדיש הלבן: **אמר** [רב פפא] לכך נאמר ראשון לבטיל ראשון. פי' [דרב פפא] ס"ל דב"ש לא גמרי הקדש מתמורה לומר "להקדש בטעות הוי הקדש והלבן קדוש" דהא ודאי לא דמי לתמורה דבתמורה אם מקיימין דבריו וכאן אם אומרין דבריו-אם אם מקדישין הלבן אלא דקאמר "אשחור הקדש" מאלי' "אשחור קאי" ולכך אמר "ראשון" לבטיל ראשון כלומר אע"פ שלא יצא ראשון מן הבית אלא הלבן אפ"ה שפיר מתקיימין דבריו שאמר "שחור שילא ראשון" ומייבי בנון שהיו לו שוורים שחורים הרבה דאמר בסמוך והכי בעי למימר "שור שחור שילא ראשון לשאר שחורים יהיה הקדש" דהוי השחור הקדש דהשתא לא נשאר דבריו אלא נפק ראשון דקאמר-ראשון לשחורים, דלא מיבעיא לי נפיק שחור ראשון מן הבית דהשתא לגמרי נתקיימו דבריו-דהוי הקדש אלא אפילו נפיק לבן בראשא אכתי נפרש דבריו שהשחור שילא ראשון לשחורים יהיה הקדש ואין הקדש בטעות דס"ל [לרב פפא] דהקדש בטעות לא הוי הקדש ופי' דמתני' לא כדס"ד מעיקרא דהלבן קדוש אלא השחור והא דלא קאמר "אלא" אמר [רב פפא] "ביון שחוזר בו מסברת הגמרא משום שלא הוזכר שום אמורא לפניו והא דאמר ריש פרק ב' (גיל ט.) לב"ש אין שאלה בהקדש בטעות הוי הקדש לא הוי כטעמא דרב פפא אלא כטעמא דאביי דבסמוך: **והא** "שור שחור" קאמר מי לא עסקינן דליתא ליה אלא אחי. ופי' כיון דליתא ליה אלא אחד לא שייך לקיים דבריו ולומר ראשון לשחורין דא"כ לא ליתא "ראשון" אלא שחור ומשני לא גריכא דאית בהו תלתא: **הא"נ** וב"ה א"כ שילא בראשון. וה"פ וב"ה דאמרי אינו הקדש דא"כ שכוונתו לומר ראשון לשחורים ה"ל למימר שילא בראשון דלא ה"ל למימר שילא מביתי ראשון דמשמע שילא מן הבית תחלה אלא "שילא בראשון" ומשמע "בראשונה לשאר שחורים": **והא** הקדש בכונה הוא. ואין כאן טעות לבית [שמאי] ואמאי קרי ליה במתני' "הקדש בטעות", ומשני, משום [דאטעי] לגישנא קמא כלומר להכי קרי ליה "הקדש טעות" לפי שבתחלה יש לטעות בלשון ולומר "לראשון שילא מן הבית נתכוון" והייט הלבן אלא שאט מפרשין דבריו שרצה לומר ראשון לשחורין: **וסברי** ב"ש הקדש בטעות לא הוי הקדש. **ורב פפא** פריך והתניא מי שנדר בגזיר מתני' היא בפרקין ומפרש במתני' תנא ותרגמה בעדר פירוש, [וכסיפא דמתני' קתני "אמרו להן ב"ה לב"ש אי אתם מודים בזה שהקדש בטעות הוא ותנא ותרגמה בעדר" כלומר וכי היכי דמודים [ל"ב] (לו לב"ה) אודים לו נמי בהכא דשור שחור שלא יהיה הקדש אלמא שמטי ב"ה לב"ש דטעמא דידהו בשור שחור משום דהקדש בטעות הוא דהוי הקדש וקשה לר"פ, ומשני ב"ה-הוא דטעו [דסברי] דטעמיה דב"ש משום "דהקדש בטעות הוי הקדש" ולהכי אותבי להו מהא\וא"ת והא ב"ש מהדרי להו לב"ה ממעשר בהמה ומוכחי דהקדש בטעות הוי הקדש ויש לומר בית שמאי קאמרי לב"ה למאי דטעיתו וסברתם דטעמא [דידן] משום הקדש בטעות וכבר פירשתי במתני' והא הכא דהקדש בטעות הוא והוי הקדש והא גזירות דטעות הוא שהרי אחד מן הראשונים לא נמנא כדבריו ואפילו הכי הוי גזיר לפי שהיה סבור והיינו עליה גזירות אפי' בטעות הכי נמי אית ליה למימר דסבירא להו לבית [שמאי] דהקדש בטעות נמור הוי הקדש דמתני' דשור שחור פי' והלבן קדוש ריש לו לפרש דבריו דמתחילה נתכוון להקדש לא שנא שחור ולא שנא לבן שילא מפתח ראשון והא דקאמר שחור לפי שטעה שזה ילא ראשונה אבל לעולם הלבן קדוש אף על גב דבתמורה לא הוי עד דמטי חי היום ולא קדש לבן הכי מילי בתמורה דקאמר בפירוש זו תמורת זו לחי יום וליכא לפרושי מילתא בענין אחר כלל אין לנו כח לשחור דבריו אבל הכא גבי הקדש איכא לפרושי למילתא בהדיא כדבריו דלא אתא לאפוקי לבן מהקדש:

מכאן עד ד"ה אמרי הכא שייך לדף לא ע"א. ג"ל ג

ח) ד"ה מאי טעמא וכו' ומפרש ר"י התם בתמורה בסבור לומר שתמורתו עולה ואמר שלמים כ"ל: ט) ד"ה וכ"ה כו' לא טוכל לטעות דבריו ס"ג לבי כ"ל: י) ד"ה וסברי וכו' תנא ותרגמה בעדר פירוש כמו חולין וכסיפא כ"ל: כ) בא"ד דמודים לו לב"ה. תיבות לו לב"ה נמחק וי"ב לי בהא אודים לי כו':